

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ИСКАНЕ

от група народни представители за обявяване на противоконституционността на чл. 1, ал. 2 в частта по т. 1.11.1., 5.1.1. и 5.2.1., чл. 2, ал. 1, т. II, ал. 2, ал. 5 в частта "преизпълнението" и ал. 8, чл. 9, ал. 1 и 2, чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, 2, 4 и 5, чл. 13, ал. 4 и 5 в частта и относно "органите на съдебната власт и кметовете по чл. 2, ал. 2 и чл. 9 ал. 2", § 9, § 20, § 22, ал. 2 и 3, § 26, § 30, § 35, ал. 2, § 37 от ПРЗ и Приложения № 3 и № 4 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2001 г., както и несъответствието на атакуваните разпоредби, отнасящи се до бюджетите на общините, с принципите на Европейската харта за местно самоуправление

По чл. 149, ал. 1, т. 2 и 4 от Конституцията

Уважаеми конституционни съдии,

Според основния закон Република България е правова държава и се управлява съгласно Конституцията и законите на страната. "Този конституционен принцип би могъл да се спази само ако съдържащите се в нормативните актове разпоредби са **ясни, точни и непротиворечиви**. Иначе те не биха били годни да регулират основните обществени отношения." (Решение № 9/1994 г. и Решение № 5/2000 г.)

Отговаря ли Законът за държавния бюджет на Република България за 2001 г. на принципите на правовата държава във всичките си разпоредби и съобразени ли са те с разпоредбите на Закона за устройство на държавния бюджет, Закона за съдебната власт, Закона за общинските бюджети, Европейската харта за местно самоуправление и въобще на законодателството, имащо отношение към материята, която е предмет на регулиране от неговите норми? Според нас - не.

Конституционният съд неведнъж е подчертавал, че "несъвършенството на закона, изразяващо се в противоречие между неговите разпоредби и изобщо с действащото законодателство, нарушава принципа на чл. 4, ал. 1 от

Конституцията за правовата държава и е достатъчно основание за неговата противоконституционност". В този смисъл са и Решение № 9/1994 г. по к.д. № 11/1994 г. и Решение № 5/2000 г. по к.д. № 4/2000 г.

От съществено значение за произнасянето на съда е определянето на юридическите характеристики на гласувания от Народното събрание бюджетен закон за 2001 г. Годишният закон за държавния бюджет за 2001 г. (както впрочем и всеки ежегоден бюджетен закон) е само формален закон, защото не съдържа правни норми, които уреждат трайни обществени отношения по смисъла на Закона за нормативните актове.

"Ежегодните бюджетни закони са закони във формален смисъл само защото под наименованието "закон" те са гласувани от НС. В основното, същинското си съдържание те не съдържат правни норми. В разходната си част те съдържат разпоредби, с които се овластяват държавните органи да извършат необходимите им разходи на държавни парични средства до определен размер. Текстовете на ежегодните бюджетни закони са актове, с които се управляват средствата от общодържавния паричен фонд. Те са управленски (административни) актове, които без да променят своята основна юридическа характеристика, се издават в присъщата на актовете на Народното събрание форма (закон) и по предвидената за законодателния орган процедура."

В този смисъл е и Решение № 17/1995 г. по к.д. № 13/1995 г. на КС.

I. По бюджета на съдебната власт

1. Текстът на чл. 2, ал. 1 от ЗДБРБ за 2001 г. в частта му по разходите противоречи на Конституцията, защото не предвижда средства за Висшия съдебен съвет. ВСС е съставна част на съдебната власт и е учреден от Конституцията да управлява другите правораздавателни органи на тази власт (чл. 129, 130 и 131 от Конституцията). В този смисъл КС се е произнесъл в Решение № 17/1995 г. по к.д. № 13/1995 г.

"Държавен орган, чийто статут е уреден с конституционни норми и продължава да функционира съобразно тези норми, се оказва закрит с гласувания от Народното събрание ежегоден бюджет.

Тази констатация е абсолютно неприемлива като бюджетна практика в една правова държава. **Ежегодните бюджетни закони не могат да моделират държавните органи и съотношението помежду им съобраз-**

но годишното структуриране на парламентарното мнозинство и малцинство.

Бюджетът на Република България трябва да осигурява средства за функциониране на установените в Конституцията държавни институции, в това число и на органите на съдебната власт, като се държи сметка за разделението на властите и правомощията им.

Всеки закон за годишен държавен бюджет на страната, в който липсват средства за отделни конституционно установени държавни институции, може да бъде обявен за противоконституционен, тъй като парализира дейността на тези институции."

2. Съгласно чл. 117, ал. 3 от Конституцията съдебната власт има самостоятелен бюджет. Самостоятелният бюджет на една институция е съществен белег на нейната независимост и в случая произтича от принципа за разделение на властите, прогласен в чл. 8 от Конституцията. Независимостта на съдебната власт е прогласена и в чл. 117, ал. 2 на основния закон. Самостоятелността на бюджета на съдебната власт обуславя както съставянето му, така и изпълнението му, да са извън сферата на изпълнителната власт.

Разпоредбите на чл. 2, ал. 2 (в частта "преизпълнение") и ал. 5 от ЗДБРБ за 2001 г. са в противоречие с визираните конституционни норми. Предоставянето на субсидията в размер на 90 на сто от определените средства по същество я превръща в субвенция в останалата ѝ част и поставя съдебната власт в зависимост от изпълнителната, която е отговорна за изпълнението на държавния бюджет. Същевременно съдебната власт е длъжна да извършва разходите си на 100%, за да осигури нормалната си дейност.

Изземването на приходи (по смисъла на ал. 5) е недопустимо вмешателство в самостоятелния бюджет на независимата съдебна власт от изпълнителната. Конституционният съд се е произнесъл относно разпоредбата на чл. 117, ал. 3 от Конституцията в Решение № 18/1993 г. по к.д. № 19/1993 г., като недвусмислено е изключил органите на изпълнителната власт от процесите на съставяне, изпълнение и отчитане на бюджета на съдебната власт. От цитираното решение се налага изводът, че НС трябва "**окончателно** да реши всички въпроси относно общия обем на бюджета на съдебната власт и разпределянето на кредитите". В този смисъл е и противоконституционността

на разпоредбата на чл. 13, ал. 5 в частта "органите на съдебната власт... по чл. 2, ал. 2".

3. Разпоредбите на чл. 2, ал. 8 от ЗДБРБ за 2001 г. противоречат на принципите на правовата държава и чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Наемните правоотношения винаги са възмездни. В този смисъл те са регламентирани в Закона за задълженията и договорите, Закона за държавната собственост и Закона за общинската собственост. Налице е противоречие и с нормите на Закона за нормативните актове (чл. 3 и 10). Като се има предвид характерът на годишния бюджетен закон, изложен по-горе, и принципите на чл. 4, ал. 1 от основния закон, такова противоречие е недопустимо, още повече че законодателят е предвидил друга правна възможност, гарантираща постигане на същия резултат - "право на безвъзмездно ползване", но това са друг тип правоотношения, различни от наемните, изчерпателно уредени в законите за държавната и за общинската собственост.

От друга страна, атакуваната разпоредба противоречи и на чл. 140 от Конституцията. Изложените разпоредби са валидни и по отношение на разпоредбите на § 20 от ПРЗ на ЗДБРБ за 2001 г.

II. По разпоредбите за общините

Конституцията на Република България поставя местното самоуправление в основата на държавното устройство. Правната възможност да се осъществяват определени функции би се обезсмислила, при положение че органите на местното самоуправление са лишени от финансови ресурси за изпълнението им. Като постановява, че общината има **самостоятелен бюджет**, разпоредбата на чл. 141, ал. 1 от Конституцията на първо място определя бюджета на общината **като отделен от държавния**. Задължението на държавата, което произтича от ал. 3, трябва да бъде реализирано по начин, **който да осигури, от една страна, достатъчност на ресурсите (в съгласие с изискването за съответствие с възложените правомощия) и същевременно да не накърнява свободата при определянето на приоритетите на разходите чрез поставяне на общините във финансова зависимост от държавния бюджет и ограничаване на възможността органите на местното самоуправление сами да вземат решения.**

В духа на изложеното дотук е и Решение № 9/2000 г. на КС по к.д. № 6/2000 г.

Самостоятелността на общинските бюджети е отличителен белег на местното самоуправление в европейската и световна практика. Наред със специфичните национални особености на отделните законодателства съществуват и няколко общи принципа, характерни за държавите с местно самоуправление:

- разходите на общините се правят за покриване на местните потребности;
- разходите за изпълнение на възложените на местните общности държавни функции се покриват от държавния бюджет;
- държавата подпомага нормалната дейност на общините;
- държавата създава условия за балансирано развитие на отделните райони и подпомага териториалните органи и дейности чрез провежданата от нея политика.

Тези принципи не само че са прогласени като основни от Европейската харта за местно самоуправление, но са гарантирани и от разпоредбите на основния закон на Република България.

Законът за устройство на държавния бюджет урежда (освен бюджетния процес) и **отношенията между държавния бюджет и бюджетите на общините**. Във фазата до приемането от НС на годишния закон за бюджета отношенията могат да бъдат само между проект на закон към проектобюджетите на общините. Това означава, че размерът на средствата, предвидени в проектозакона за държавния бюджет за подпомагане дейността на общините, трябва да бъдат разчетени **не на базата на проектобюджетите на общините, съставени от Министерството на финансите, а на основата на проектобюджетите на самите общини и Народното събрание трябва да разполага с тях**.

Произнасянето на КС по направеното искане в голяма степен ще бъде обвързано с решението на съда по к.д. № 6/2000 г. в частта за тълкуването на чл. 2, ал. 1 и чл. 141 от КРБ, както и от установената практика по тълкуване на алогични разпоредби, визиращи самостоятелния бюджет на съдебната власт.

Текстът на чл. 117, ал. 3 от Конституцията "съдебната власт има самостоятелен бюджет" е аналогичен на чл. 141, ал. 1 "общината има самостояте-

лен бюджет". Съществува ли разлика в самостоятелността на двата бюджета независимо от еднаквостта на термина "самостоятелен"?

Относно държавния бюджет са указани конкретни правомощия на Министерския съвет в чл. 87, ал. 2 и чл. 106 от Конституцията. Поради самостоятелния характер на бюджета на съдебната власт в мотивите към Решение № 18/16.12.1993 г. по к.д. № 19/1993 г. на КС се посочва, че "Министерският съвет не може да прави никакви промени в него (съкращения, изменения, размествания на кредити). Министерският съвет получава проектобюджета на съдебната власт, за да го включи в този вид, в който му е представен от Висшия съдебен съвет, в проекта на държавния бюджет, който съгласно чл. 87, ал. 2 се внася в НС.

Министерският съвет и министърът на финансите могат да направят цялостна или частична преценка на проектобюджета на съдебната власт, да изразяват несъгласие със съдържащи се в него позиции, да предлагат съкращения на незаконосъобразни или неправилни разходи, да изискват икономии и др. Но всичко това са преценки, несъгласия, възражения, които се правят пред НС и неговите парламентарни комисии. Само НС може да се произнесе по направените преценки и възражения и **окончателно** да реши всички въпроси относно общия обем на бюджета на съдебната власт и разпределянето на кредитите".

Аналогично е тълкуването и по отношение на отчета.

Съгласно решение № 17/3.10.1995 г. по к.д. № 13/1995 г. на КС "бюджетът на РБ трябва да осигурява средства за функциониране на установените в Конституцията държавни институции, в т.ч. и на органите на съдебната власт, като се държи сметка за разделението на властите и правомощията им.

Всеки закон за годишен държавен бюджет на страната, в който липсват средства за отделни конституционноустановени държавни институции, може да бъде обявен за противоконституционен, тъй като парализира дейността на тези институции".

Ако самостоятелността на бюджета на съдебната власт произтича от разделението на властите по чл. 8 от конституцията, то самостоятелността на общинския бюджет произтича от разграничението на централна и местна власт, произтичаща от чл. 2 на Конституцията: "Република България е единна

държава с местно самоуправление". Това разграничаване не е абсолютно, то е ограничено от недопускане на автономни териториални образувания. Ако цялата власт произтича от народа (чл. 1, ал. 2), относно местните власти "гражданите участват в управлението на общината както чрез избраните от тях органи на местно самоуправление, така и непосредствено чрез референдум и общо събрание" (чл. 136 от Конституцията), то е безспорно, че гражданите на общината или избраните от тях органи могат да решават кръг въпроси, които ги касаят единствено и само тях - т.нар. въпроси от местно значение. В тези рамки е съответно и делението на компетентностите на националните и местните органи на властта. "Орган на местното самоуправление в общината е общинският съвет" съобразно чл. 138 от Конституцията и **в негова изключителна компетентност е да приема общинския бюджет, както и отчета** за неговото изпълнение (чл. 21, ал. 1, т. 6 от ЗМСМА).

На второ място е налице различие във функциите, които изпълняват съдебните органи и местните власти. Ако съдебните органи имат изцяло свои изключителни правомощия съобразно делението на властите, то избраните органи в общините играят двойна функция. От една страна, имат свои изключителни функции по въпросите от местно значение (чл. 3, т. 1 и чл. 4, т. 2 от хартата и чл. 21 от ЗМСМА) и, от друга - изпълняват делегирани функции по въпроси от национално значение (чл. 4, т. 5 от хартата и чл. 20 и чл. 54, ал. 2 от ЗМСМА). В тази връзка и възможността на местните власти да регламентират обществени отношения е ограничена единствено и само относно въпроси от местно значение (чл. 22 от ЗМСМА). Гаранция за това са и правомощията на КС да решава спорове за компетентност между органите на местното самоуправление и централните държавни органи (чл. 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията и чл. 11 от хартата). Конституционната защита от този тип в делението на компетенции липсва в отношенията между съдебната и останалите власти.

На базата на конституционно гарантираната самостоятелност на бюджетите на съдебната власт и общините и съответните решения на КС могат да се направят следните **изводи**:

Бюджетът на Република България трябва да осигурява необходимите средства гарантиращи:

- нормалното функциониране на установените в Конституцията държавни институции, в т.ч. и на общините и техните органи, като се държи сметка за разделението на властите и правомощията им;

- самостоятелност на общинските съвети при планиране размера на финансовото осигуряване на управленски решения по въпроси от местно значение (чл. 9, т. 1, 3 и 4 от хартата и чл. 141, ал. 2 от Конституцията) на база законови рамки, гарантиращи нормалното функциониране на общините и техните органи;

- пълно покриване на разходите по изпълнение на делегирани държавни функции от държавата (чл. 4, т. 5 от хартата и чл. 54, ал. 2 от ЗМСМА);

- Министерският съвет и другите централни органи, (включително и НС), не могат да изземват правомощия на общинските съвети по съставянето, приемането и изпълнението и отчитането на общинските бюджети, както и да правят промени в тях - съкращения, изменения, размествания на кредити;

- Министерският съвет и министърът на финансите могат да направят цялостна или частична преценка на проектобюджета на общината **поради искане от общинския съвет или кмета на общината за субсидиране**, да изразяват несъгласие със съдържащи се в него позиции, да предлагат съкращения на незаконосъобразни или неправилни разходи, да изискват икономии и др. Но всичко това са преценки, несъгласия, възражения, които се правят пред НС и неговите парламентарни комисии. **Само НС може да се произнесе** по направените преценки и възражения и **окончателно** да реши всички въпроси относно необходимостта, видовете и обема на субсидията за отделните общини.

1. Освен че визираните по-горе принципи не са спазени, определените субсидии в чл. 1, ал. 2, т. 5.1.1. се различават по размер от определените в чл. 9, ал. 1 от ЗДБРБ за 2001 г. Въвеждат се понятия (без легална дефиниция) и несъществуващи в ЗУДБ и в ЗОБ като "нетни" взаимоотношения, "нето" вноски и др. Предвижда се сума от неразпределени разходи, без законово да са определени предназначението, характерът и органът, който ще ги разпредели, критериите, по които това ще се извърши, и т.н. - т.е. в противоречие с принципите на правовата държава законът, респективно неговите разпоредби, не са "ясни, точни и непротиворечиви".

Методиката, по която са определени субсидиите, не отчита всички обективни критерии - липсват средства за дейността на **конституционно установени органи** - общинските съвети и кметовете, съобразно изискванията на Решение № 17/1995 г. на КС по к.д. № 13/1995 г. В отделните елементи на формулата не са взети предвид разпоредбите на чл. 212 от Закона за устройство на територията, насочващи значителна част от местните приходи във фонд "Благоустройство на територията", а не в общинските бюджети.

Едва ли може да се приеме, че "обективните критерии" имат еднакво относително тегло за всички общини, не е ясно как са определени точно тези относителни тегла, нито как се получава конкретният размер на субсидията и т.н. Не е определен **размерът** на преотстъпените държавни приходи **за всяка община**. Законът не съдържа разпоредби и най-вече средства (наред с изложените недостатъци), гарантиращи нормалната дейност на общините в случай на неизпълнение на предвидените приходи. Той не отчита и натрупаните неразплатени разходи на общините през миналата година. В този смисъл той не съдържа разпоредби, определящи **размера на всички средства за финансово подпомагане** по смисъла на чл. 42, ал. 4 от Закона за устройството на държавния бюджет, регламентирани в чл. 34 от Закона за общинските бюджети - общи и целеви субсидии и субвенции, финансови компенсации от държавата, преотстъпени държавни приходи, временни безлихвени заеми, средства за провеждане на държавната политика за развитието на общините и за изпълнение на национални и регионални програми и проекти.

Друг съществен недостатък при разпределянето на субсидиите за общините е фактът, че се разпределя остатъчна сума, **а не реално необходимата** за подпомагане нормалната дейност на онези общини, чиито собствени приходи са недостатъчни да покрият необходимо присъщите им разходи. Така определените субсидии за общините не само, че не осигуряват достатъчност на ресурсите, но същите се утвърждават в размер 90 на сто от определените суми. **Според нас ограничението по чл. 9, ал. 2 от Закона за държавния бюджет на РБ за 2001 г. противоречи на разпоредбите на чл. 141, ал. 3 от Конституцията и на принципа на чл. 9 от Европейската харта за местно самоуправление.** Освен това то влиза и в противоречие с разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от Закона за общинските бюджети, **ог-**

раничавайки на практика самостоятелното право на общинските съвети да формират бюджетен дефицит в рамките на 10% от приходите по чл. 6 от същия закон, в който са включени и субсидиите - т.е. бюджетният дефицит е предварително заложен. От друга страна, предоставянето на размера на останалата част от субсидията под условие **на практика я превръща в субвенция, въпреки че тя не е определена в закона като такава**, а е изчислена по методиката като обща субсидия. Субвенциите по смисъла на чл. 6, ал. 4, т. 3 от Закона за общинските бюджети са целево предоставени суми под определени условия и в конкретни случаи. Такива в чл. 9 от ЗДБРБ за 2001 г. няма.

По този начин самостоятелният общински бюджет е поставен в зависимост от изпълнителната власт, носеща отговорност за изпълнението на държавния бюджет, а НС от своя страна **не е решило окончателно всички въпроси относно необходимостта и обема на субсидията към общините.**

В този смисъл разпоредбите на чл. 1, ал. 2, т. 5.1.1. и чл. 9, ал. 1 и 2 (включително и методиката по Приложение № 3) от ЗДБРБ за 2001 г. противоречат на чл. 4, ал. 1, чл. 141, ал. 1 и 3 от КРБ и са в несъответствие с чл. 9, т. 1, 2, 4 и 6 от ЕХМС. Този извод се отнася и до разпоредбите на чл. 13, ал. 5 от закона в частта му "и кметовете.... по чл. 9, ал. 2".

2. В чл. 10, ал. 1 от ЗДБРБ за 2001 г. отново е възприет принципът за споделено финансиране на разходите за социално подпомагане по Закона за социалното подпомагане и Указа за насърчаване на раждаемостта. **Възприетият подход не кореспондира с разпоредбите на чл. 47, ал. 1 и чл. 51 от Конституцията на Република България.** Социалното подпомагане и грижата за децата са конституционни задължения на държавата и не могат да бъдат прехвърляни на общините. **Те трябва да бъдат финансирани изцяло от държавата, включително и ако бъдат възприети като държавни функции, осъществявани от общините. Съгласно чл. 54, ал. 2 от ЗМСМС разходите за изпълнение на държавни функции се покриват от републиканския бюджет.**

В този смисъл разпоредбите на чл. 10, ал. 1 и на чл. 1, ал. 2 в частта относно размера по т. 1.11.1 от ЗДБРБ за 2001 г. са противоконституционни.

3. В противоречие с конституционния принцип за самостоятелност на общинските бюджети са и разпоредбите на чл. 11, ал. 1, 2, 4 и 5 от ЗДБРБ за 2001 г. След като законът определи **размера на целевите субсидии за капиталови разходи, те се включват в приходната част на общинския бюджет. Не може министърът на финансите да утвърждава разчети по чужд бюджет, тъй като не е органът, който се разпорежда с него. Още по-недопустимо е той да утвърждава и до 5 на 100 от собствените приходи на общините,** в рамките на които да се осигурява приоритетно финансиране. Отпускането на субсидии съгласно чл. 9, т. 7 от ЕХМС **не може да ограничава основната свобода на органите на местно самоуправление да определят политиката си в пределите на своите правомощия.**

4. Текстът по чл. 13, ал. 4 от ЗДБРБ за 2001 г. е в противоречие с чл. 7, ал. 2 от Закона за общинските бюджети. Съгласно визираната разпоредба от ЗОБ **приходите в общинския бюджет** (с изключение на целевите субсидии и субвенции) **се използват за покриване на всички разходи, одобрени с бюджета на общината** от общинския съвет. Следователно приоритетност може да има **при планирането на разходите по чл. 8 от ЗОБ,** т.е. да се акцентира върху (приоритетно) финансиране на някои дейности, и това е безспорно признато от КС право на общинските съвети, но не и при изразходване на постъпилите средства, т.е. разплащане по едни разходи за сметка (или преди) други. Поредността на плащането не може да бъде определяно от общинските съвети. Всяко плащане (т.е. всеки разход) става изискуем, когато настъпи падежа му - той може да бъде определен по силата на нормативен или друг акт, договор и т.н. Законодателството е регламентирало и случаите на удовлетворяване на т.нар. привилегировани кредитори. В този смисъл разпоредбата на чл. 13, ал. 5 от ЗДБРБ за 2001 г. противоречи на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

5. § 9 от ПРЗ на ЗДБРБ за 2001 г. и Приложение № 4 противоречат на принципите на правовата държава. ЗУДБ и ЗОБ са регламентирали условията и реда за създаване на извънбюджетни сметки и фондове. Недопустимо е годишният закон за бюджета, още повече като се има предвид неговият характер, с едно приложение да налага мораториум върху действието на правни норми от специализираното законодателство. Това по същество нарушава и

разпоредбите на § 2 от ПЗР на ЗОБ и § 2 от ДР на ЗУДБ - след като при условията и по реда, определен в тях, са създадени чрез специални закони (при това с действащи разпоредби) извънбюджетни сметки и фондове, с годишния бюджетен закон не може да се "закриват" през годината едни за сметка на други. Още по-голямо е противоречието със ЗУДБ спрямо фондове с "предстояща законова регламентация".

6. Аргументите, изложени относно противоконституционността на чл. 2, ал. 8, са валидни и по отношение на § 20 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г.

Разпоредбите на § 22, ал. 2 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г. предвиждат ред за съставяне на общинските бюджети, различен от установения в чл. 11 от ЗОБ. По същество това означава подмяна на нормите на специалния закон в противоречие с § 2 от ПЗР на ЗОБ, а оттам - и с принципите на правовата държава. Нормата нарушава и разпоредбата на чл. 141, ал. 1 от Конституцията - общинските съвети упражняват в пълен обем правомощията си по съставяне на самостоятелния бюджет на общината. Не би могло да се поддържа, че бюджетът е самостоятелен, ако неговият носител не действа автономно по отношение на всяка една от четирите фази - съставяне, приемане, изпълнение и отчет.

7. Разпоредбите на § 22, ал. 3 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г. в частта, предвиждаща преизпълнението на собствените данъчни приходи да е за сметка на държавния бюджет, **е в противоречие с разпоредби на чл. 44, ал. 3 и 4 от ЗУДБ**. Съгласно цитираните разпоредби **не подлежат** на внасяне в държавния бюджет допълнително разкритите приходи и реализираните икономии в процеса на изпълнение на бюджетите на общините. **Тези средства се използват по решение на общинските бюджети**. Недопустимо е и намаляване на субсидията, респективно увеличаване на вноските в този случай. В този си вид разпоредбата е в противоречие с принципите на правовата държава и чл. 141 от КРБ. Изречение второ противоречи на чл. 141, ал. 3 от Конституцията в частта относно неизпълнението на плана за неданъчните приходи.

8. В чл. 1, ал. 2, т. 5.2.1 от ЗДБРБ за 2001 г. е определен общият размер на вноските от общините. В чл. 9, ал. 1 на закона липсва ясно и точно определяне на размера на вноските на съответната община. Още по-неясни

са и разпоредбите на § 26 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г. - "относителния дял... към относителния размер...".

С § 30 пък са предвидени някакви "целеве средства" под условие, без да е посочен техния размер, както и тяхното предназначение, органа, който ще ги предоставя, откъде се предоставят и т.н.

Всички тези разпоредби нарушават принципите на правовата държава, тъй като не са "**ясни, точни и непротиворечиви**".

На следващо място съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗУДБ вноските следва да се правят **по ред, определен със закон. Такъв закон няма**. Този закон не може да бъде годишният закон за държавния бюджет (той може само да определи размера), тъй като ЗУДБ изрично е указал въпросите, които следва да бъдат определени в годишния закон. Неправомерно годишният закон използва механизма за определяне на общата субсидия и като механизъм за определяне размера на вноските. Това не е ред по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗУДБ. На същите (финансово самостоятелни) общини се предоставят и целеви средства, но за сметка на изземване на собствени приходи. Това поставя тези общини във "**финансова зависимост от държавния бюджет и ограничаване на възможността органите на местното самоуправление сами да вземат решение**", което е недопустимо според цитираното Решение № 9/2000 г. на КС.

9. В § 35, ал. 2 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г. се създават недопустими ограничения при управлението и разходването на средства от специализиран фонд на общините. Съгласно чл. 54, ал. 2 от ЗМСМА разходите по изпълнение на държавни функции се покриват от държавния бюджет. Недопустимо е на общините да бъдат възлагани задължения по неизпълнени задължения на държавата по провеждана от нея политика, при това **по подзаконов акт, несъществуващ в правния мир**. Текстът е в крещящо противоречие с разпоредбите на чл. 4, ал. 1 от КРБ.

10. Противоречат на принципите на правовата държава и разпоредбите на § 37 от ПЗР на ЗДБРБ за 2001 г. В закона няма одобрени средства за придобиване на дълготрайни материални активи и основен ремонт на местните общински пътища - такива никъде не са посочени. Очевидно някъде в някои общи цифри фигурират неизвестно количество такива средства (но не

определени като размер от закона), които ще бъдат "определени" и разпределени от изпълнителната власт.

Уважаеми конституционни съдии,

Във връзка с изложеното дотук и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 и 4 от Конституцията на Република България молим да обявите за противоконституционни разпоредбите на чл. 1, ал. 2 в частта по т. 1.11.1., 5.1.1. и 5.2.1., чл. 2, ал. 1, т. II, ал. 2, ал. 5 в частта "преизпълнението" и ал. 8, чл. 9, ал. 1 и 2, чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, 2, 4 и 5, чл. 13, ал. 4 и 5 в частта и относно "органите на съдебната власт и кметовете по чл. 2, ал. 2 и чл. 9 ал. 2", § 9, § 20, § 22, ал. 2 и 3, § 26, § 30, § 35, ал. 2, § 37 от ПРЗ и Приложения № 3 и № 4 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2001 г., както и несъответствието на атакуваните разпоредби, отнасящи се до бюджетите на общините, с принципите на Европейската харта за местно самоуправление.

Като заинтересовани страни молим да бъдат конституирани Висшият съдебен съвет, **всички общини в Република България**, Народното събрание и Министерският съвет.

28.02.2001 г.

/ИИ,РТ

Народни представители:

Роберт Корнев - Др. Корнев
 Георги Явбаков
 Тодор Костядинов
 Георги Боздринов
 Румен Обишев

Георги Пуритер
 Димитър Пурнев
 Кемал Еюп -
 Темзи Осман -
 Рамадан Ашвлов
 Момчило Емиш
 Майки Местан

Бойко Великов	-	Б. Великов
Иван Борисов		~~Иван Борисов~~
Евгени Кирков		Евгени
Гангилар Караванчи		Гангилар
Петер Димитров		Петер
Румели А. Таков		Румели
Стефан Нещев		Стефан
Андоан Ванчолов	-	Андоан
Георги Михайлов		Георги
КОНО Маренгоров		КОНО
Антанас Мозанов	-	Антанас
Антанас Богданов		Антанас
Никола Койчев		Никола
Георги Карабашев		Георги
Васил Козамев		Васил
Свилен Димитров	-	Свилен
Стефан Соколов	-	Стефан
Дора Янкова		Дора
Георги Митов		Георги
Антанас Мерджанов		Антанас
Иво Димитров		Иво
Благовест Хр. Сенгов		Благовест
Иван Т. Сенгов		Иван
Иван К. Иванов		Иван
Анжел Мачев		Анжел
Стамб Величкова		Стамб

Александр Павлович

Иван Н. Иванов

[Handwritten signature]

~~Сергей Семенов~~

Ксения Сергеевна

[Handwritten signature]
копия в муз.
[Handwritten signature]

Александр Александрович

Зинаида Зинаидовна

Елизавета Макаровна

Людмила С. Лодкина

Александр Александрович

Серафим Моисеевич

Людмила Павловна

Меланиа Евгеньевна

Александр Н. Божков

Александр Александрович

Александр Александрович

Валентина Валентиновна

Александр Александрович

Александр Александрович

Елизавета Сергеевна

Виктор Викторович

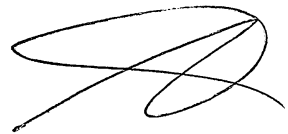
Марина Михайловна

[Large handwritten signature block on the right side of the page]

-4.

Руса Н. Станков

18